

A Fővárosi Ítéletábra dr. Zsigmond Gábor ügyvéd (fél címe) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek - dr. Sztrilich András Péter ügyvéd (fél címe) és a ... Ügyvédi Iroda (fél címe, ügyintéző: ... ügyvéd) által képviselt I.rendű alperes neve (I.rendű alperes címe) alperes ellen kártérítés iránt indított perében - amely perbe a ... kamarai jogtanácsos által képviselt alperesi beavatkozó neve (alperesi beavatkozó címe) az alperes pernyertessége érdekében beavatkozott - a Budapest Környéki Törvényszék 2017. november 30. napján kelt 27.P.20.420/2017/9. számú ítélete ellen a felperes részéről 13. sorszám alatt, az alperes részéről 11. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit a per főtárgya tekintetében helybenhagyja, míg a perköltségre vonatkozó részében a következők szerint változtatja meg:

- a felperes által az alperes részére fizetendő perköltség összegét 33.850 (Harmincháromezer-nyolcszázötven) forintba, míg a beavatkozó részére fizetendő perköltség összegét 20.000 (Húszezer) forintba leszállítja;
- az alperes által fizetendő kereseti illeték összegét 37.300 (Harminchétezer-háromszáz) forintba felemeli, míg az állam által viselt kereseti illeték összegét 66.200 (Hatvanhatezer-kettőszáz) forintba leszállítja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg - 15 napon belül - az alperesnek 20.000 (Húszezer) forint plusz áfa összegű, a beavatkozónak 10.000 (Tízezer) forint fellebbezési eljárási költséget.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg - felhívásra - az állam javára 24.000 (Huszonnégyezer) forint fellebbezési eljárási illetéket, míg a fennmaradó 88.300 (Nyolcvannyolcezer-háromszáz) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felperes a fogsorának pótlására szolgáló, részben letört fogászati híd kicserélése érdekében kereste fel 2010. április 29. napján az alperest, aki a felperest panorámaröntgen készítésére küldte,

majd 2010. április 30. napján a kezelés közben az új híd elkészítése és elhelyezése érdekében eltávolította a felperes jobb felső 6-os fogát az arcüregből távozó csonttrésszel együtt, ugyanis a fog az alperes szerint az új híd elhelyezésére alkalmatlan volt. Az alperes összevarrta a sebet, elvégeztette a felperessel az orrfújási próbát és fájdalomcsillapítót írt fel a részére. A foghúzást követően a felperes több héten keresztül napi rendszerességgel járt az alpereshez utókezelésre, amelynek során az alperes megtisztította a sebet, és Cataflam fájdalomcsillapítót írt fel. A varratszedés 2010. május 10. napján történt meg, ezt követően az alperes párhuzamosan végezte a kihúzott fog helyének kezelését, és az új híd is felhelyezésre került. A 2,5 hónapig tartó kezelést követően az alperes közölte a felperessel, hogy nem szükséges az utókezelés folytatása. A felperes fájdalmai nem szűntek, így fájdalomcsillapítót szedett, majd 2010. december 13. napján felkereste ... fogorvost, aki megállapította, hogy a felperes arcürege nyitott, Dalacint írt fel a számára és megfelelő szakellátásra utalta, egyidejűleg kihúzta a felperes bal alsó 6-os fogát. A felperes 2010. december 16. napján ment el ... szájsebészhez, aki a CT felvétel alapján műtéti beavatkozást javasolt. A felperes arcüreg műtétjére 2011. március 3. napján került sor a ... Kórházban, ugyanis arcürege nyitott volt és krónikus arcüreggyulladás alakult ki. A felperes arcüreggyulladása meggyógyult, a foghúzással eltávolított csont nem képződött újra az arcüregben. A felperes a csontpótlási műtetet anyagi okokból nem végeztette el.

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes megsértette önrendelkezési jogát, az egészségi állapotát érintő tájékozódáshoz fűződő jogát és az egészsége sérthetlenséghez való jogát, ugyanis nem tájékoztatta az alkalmazandó kezelés kockázatairól, a felperes ezért nem dönthetett arról, hogy a kezelést igénybe kívánja-e venni. Állítása szerint az alperes nem utalta szájsebészetre, antibiotikus kezelés helyett fájdalomcsillapítót rendelt alkalmazni, nem tájékoztatta megfelelően az alkalmazott kezelésekről és a kezeléshez szükséges megfelelő higiénés körülményeket sem biztosította. A felperes nem vagyoni kártérítés címén 1.500.000 forint, míg vagyoni kártérítés címén 225.400 forint és járulékai megtérítésére tartott igényt.

Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult, állítása szerint szakszerűen távolította el a felperes fogát, ezt követően a sebet összevarrta, fájdalomcsillapítót írt fel, nem ítélte szükségesnek a felperes szakellátásra történő továbbutalását; a felperes nem igazolta megfelelően, hogy az alperesi kezeléssel összefüggésben merült fel az arcüreg gyulladása.

A Fővárosi Ítéltábla a 7.Pf.21.233/2016/5. számú közbenső ítéletével az elsőfokú bíróság - keresetet elutasító - ítéletét megváltoztatta, és megállapította, hogy az alperes kártérítő felelősséggel tartozik az általa 2010. április 30. napján elvégzett foghúzás szövődményeként bekövetkezett arcüreg megnyílása miatt a felperest ért károkért.

A követelés összegszerűsége tárgyában folytatódó eljárásban a felperes fenntartotta keresetét.

Az alperes érdemi ellenkérelme változatlanul a kereset elutasítására irányult.

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperes az általa a felperesen 2010. április 30. napján elvégzett foghúzás szövődményeként bekövetkezett arcüreg megnyílása okán megsértette a felperes önrendelkezési, valamint a testi épséghez és egészséghez fűződő személyiségi jogát. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 300.000 forint nem vagyoni és 21.400 forint vagyoni kártérítést, valamint a vagyoni kártérítés tőkeösszege után 2011. március 3. napjától a kifizetésig járó törvényes mértékű késedelmi kamatát. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 150.000 Ft plusz áfa, míg a beavatkozónak 30.000 forint részperköltséget. Kötelezte az alperest, hogy - felhívásra - az államnak fizessen meg

20.700 forint kereseti illetéket, míg rendelkezése szerint 82.820 forint kereseti illetéket az állam visel.

Határozata jogi indokolásában utalt arra: külön bizonyítás nélkül is elfogadható, hogy a felperesnek nem vagyoni jellegű hátrányt okozott az, hogy el kellett viselnie az alperesi beavatkozással járó fájdalmat, annak következményét, az arcüreg megnyílását, a hosszas kezeléseket, miután az alperesi utókezelés kapcsán sem valósult meg az elvárható gondos eljárás, majd újabb beavatkozásnak, műtétnek kellett magát alávetnie, amelyek az alperesi foghúzás következményeként következtek be. A nem vagyoni kártérítés összecszerűségének megállapításánál tekintettel volt arra is, hogy a szóban is kiegészített szakértői vélemény adatai szerint a felperes arcüreggyulladásra meggyógyult, szájürege alkalmas az eredetileg tervezett fogászati híd felhelyezésére, csontpótlásra a felperes anyagi eszközei híján nem került sor. Kiemelte: a felperes egészségromlása nem bizonyított, egyéb, a mindennapi életben jelentkező fájdalomra, gyulladásra személyesen nem nyilatkozott. Minderre tekintettel az elsőfokú bíróság 300.000 forintban találta megállapíthatónak a felperes nem vagyoni kárát.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes és az alperes egyaránt fellebbezést terjesztett elő.

A felperes annak megváltoztatásával a keresetének helyt adó döntés meghozatalát kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen mérlegelte a nem vagyoni kár mértékét, nem értékelte megfelelően a felperest ért sérelem elhúzódó jellegét és az alperesi jogellenes magatartás kiemelkedő súlyosságát. Állítása szerint a keresetében igényelt nem vagyoni kárigénye nem eltúlzott, igazodik a bírói gyakorlathoz.

Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatásával a felperes nem vagyoni kárigényének elsődlegesen elévülés, másodlagosan megalapozatlanság miatt kérte az elutasítását. Az elévülés kapcsán arra hivatkozott, hogy a felperes 2010. április 30. napján történt kezeléséhez képest a felperes a keresetét kártérítésről személyiségi jog megsértésére, és ezzel kapcsolatban részben nem vagyoni kártérítés megfizetésére az elévülési határidőt követően, 2015. június 8-án terjesztette elő, így a személyiségi jogi sérelemre alapított nem vagyoni kárigénye elévült. Másodlagosan arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróságnak a felperes nem vagyoni kárigényét nem azért kellett volna elutasítania, mert a felperest ért jogsérelmet nem tartotta súlyosnak, hanem azért, mert a felperes nem bizonyított olyan hátrányt, ami vagyoni előnnyel lenne kiküszöbölhető. Utalt arra, hogy a Kúria által irányított bírói gyakorlat szerint a sérelmet szenvedett felperesnek olyan hátrányt is bizonyítania kellett volna, amelynek csökkentéséhez vagy kiküszöböléséhez a nem vagyoni kártérítés megítélése indokolt. A felperes azonban ebben a körben semmilyen bizonyítást nem terjesztett elő, így az alperes nem vagyoni kártérítés fizetésére nem kötelezhető.

A felperes és az alperes fellebbezése egyaránt megalapozatlan.

A felperes és az alperes fellebbezése kizárólag a felperes javára megítélt nem vagyoni kártérítést, illetőleg annak összecszerűségét érintette. A fellebbezési eljárás főtárgya tekintetében az elsőfokú bíróság a releváns tényállást hiánytalanul felderítette, arra alapított érdemi döntésével és annak jogi indokolásával a Fővárosi Ítéltábla maradéktalanul egyetértett, ezért azt helyes indokaira utalással helybenhagyta. A fellebbezésekben foglaltakra tekintettel a következőket emeli ki.

Az alperes megalapozatlanul hivatkozott fellebbezésében a felperes nem vagyoni kárigényének elévülésére, a felperes ugyanis a 2013. január 18-án benyújtott keresetlevelében előadott tényállás alapján személyiségi jogai megsértésére alapozva terjesztett elő nem vagyoni kárigényt. Az a

körülmény, hogy kezdetben ennek jogalapjaként kizárólag a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (régi Ptk.) 339. § (1) bekezdését jelölte meg, majd később, 2015 júniusában a régi Ptk. 84. § (1) bekezdés e) pontját is, nem jelenti azt, hogy eltérő kereseti követelést - tekintetbe véve azt is, hogy a kereseti kérelemhez kötöttség nem jelent egyben jogcímhez kötöttséget (BH2016. 172.) - kívánt volna a perben érvényesíteni, így szóba sem kerülhet a követelése elévülésének vizsgálata a 2015. júniusi időponthoz kapcsolódóan.

Az alperes arra is megalapozatlanul hivatkozott fellebbezésében, hogy a felperes a perbeli kezeléssel összefüggésben nem igazolt olyan nem vagyoni jellegű sérelmet, amely nem vagyoni kártérítéssel kompenzálható. A Fővárosi Ítéltábla már a jogerős közbenső ítéletben leszögezte, hogy a felperes károsodása abban áll, hogy az alperesi foghúzás következményeként csontvesztést szenvedett el, panaszokat okozó arcüreg gyulladása alakult ki, és ennek eredményeként kellett a Luc-Caldwell műtétet elszenvednie. Ehhez mérten az elsőfokú bíróság helytállóan fejtette ki, hogy a felperesnek nem vagyoni jellegű hátrányt okozott az, hogy el kellett viselnie az alperesi beavatkozással járó fájdalmat, annak következményét, az arcüreg megnyílását, a hosszas kezeléseket, majd miután az alperesi utókezelés kapcsán sem valósult meg az elvárható gondos eljárás, újabb műtétnek kellett magát alávetnie, amelyek az alperesi foghúzás következményeként következtek be. A felperes fellebbezési érvelésével szemben ugyanakkor a felperes további egészségkárosodást nem szenvedett; arcüreggyulladása meggyógyult, szájürege alkalmas az eredetileg tervezett fogászati híd felhelyezésére. Az elsőfokú bíróság ezért helytállóan értékelte a felperes nem vagyoni kára mértékét, az őt ért sérelem jellegét és az alperesi jogellenes magatartás felróhatóságának súlyát.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat okszerűen mérlegelve a régi Ptk. 355. § (1) bekezdése szerinti nem vagyoni kártérítés mértékét a kár bekövetkeztekori - 2010. évi - ár- és értékviszonyokat, valamint a más hasonló ügyekben megállapított összegeket is alapul véve, a felperes által elszenvedett sérelemmel arányban állóan állapította meg 300.000 forintban. Nem merült fel sem a felperesi, sem az alperesi fellebbezésben foglaltak alapján olyan ok, tény, vagy körülmény, amelyet az elsőfokú bíróság ne értékelt volna döntése meghozatalakor, illetőleg amely kellő alapot adhatna az elsőfokú bíróság logikátlan következtetésektől és önellentmondásoktól mentes, kellően megindokolt, mérlegelésen alapuló döntése felülmérlegelésére, a nem vagyoni kártérítés összegének a megváltoztatására. Az elsőfokú bíróság a feltárt körülményeket mérlegelve helyesen, a felperest ért személyiségi jogi sérelemmel arányban állóan állapította meg a nem vagyoni kártérítés mértékét.

Az elsőfokú bíróság ugyanakkor a perköltség viselésére vonatkozó döntése meghozatalakor nem volt figyelemmel arra, hogy a felperes személyiségi jogai megsértésének megállapítására irányuló kereset is eredményre vezetett, amelyet a pernyertesség-pervesztesség arányának számításánál értékelni kell. A Fővárosi Ítéltábla a pernyertesség-pervesztesség arányát 35-65%-ban állapította meg, amelyhez képest a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (régi Pp.) 81. § (2) bekezdése alapján a felperes perköltségfizetési kötelezettségét, illetőleg az állam által viselt kereseti illeték összegét szállította, az alperes illetékfizetési kötelezettségét felemelte.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a régi Pp. 253. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett rendelkezéseit a per fő tárgya tekintetében - a régi Pp. 254. § (3) bekezdése szerint helyes indokaira utalással - helybenhagyta, míg a perköltség viselésére vonatkozó rendelkezéseit a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta.

A régi Pp. 78. § (1) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárásban kialakult nagyobb mértékű pervesztessége tekintettel az eredménytelenül fellebbező felperes köteles megfizetni az alperes, illetőleg a beavatkozó részére a jogi képviselőjük ellátásával felmerült fellebbezési eljárási

költséget. Ennek összegét a Fővárosi Ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés b) pontja és az (5), (6) bekezdései alapján - az alperes tekintetében a 4/A. § értelmében áfa figyelembevételével - a tényleges jogi képviselési tevékenység arányában mérlegeléssel állapította meg.

A fellebbezési eljárási illetékről szóló rendelkezés - az Itv. 62. § (1) bekezdés f) pontja szerinti tárgyi illetékfeljegyzési jogra figyelemmel - a régi Pp. 81. § (1) bekezdésén, az Itv. 46. § (1) bekezdésén, valamint a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) és (2) bekezdésein, 15. § (1) és (3) bekezdésein alapul.

, 2018. április 13.

. Sággy Mária s.k.
a tanács elnöke

Dr. Kincses Attila s.k.
előadó bíró
A kiadmány hitelül:

Dr. Merőtey Anikó s.k.
bíró